

Издање "Вујаклије" које поседује аутор овог текста, а које датира од пре скоро 30 година, не садржи сам појам "реалност", али зато је наведено објашњење за "реалитет", довољно близак израз. Реалитет је "стварност, битност, чињеничност, биће, стварност онаква каква је, независно од субјекта који је доживљује и сазнаје; истина, истинитост; поузданост; правичност карактера". Можемо да сматрамо да исто значење има и реалност, политичка поштапалица којом овдашњу јавност интензивно засипају годинама уназад.

Реалност је у наш политички речник ушла с последњим чином отимања Косова и Метохије, а временом постала и кључна реч у тој драми. Од Србије се очекује да "прихвати реалност" и призна самосталност "Косове". То очекивање је, после посете Џозефа Бајдена, све мање званично, а све више притајено, али и даље је изузетно присутно. Примера ради, председник Хрватске Стјепан Месић је на недавном самиту у Новом Саду дао себи за право да убеђује Србе управо то – да прихвате "реалитет који је неповратан", тј. независну "Косову" [\[1\]](#). Непрестано слушајући такве "добронамерне" савете, Срби су постали светски шампиони у прихватању реалности. Као нација, више и немамо субјективан доживљај, већ по сваком питању прихватамо гледиште за које нам сугеришу да је објективно.

На другој страни косметске драме имамо народ који је ваљда светски шампион у неприхватању реалности – косметске Албанце, или Шиптаре. Ниједан српски или југословенски устав нису прихватили (мада су се касније позивали на Устав из 1974, али тек када су тај иначе накарadni акт још накарadније интерпретирали), ниједна српска или југословенска држава није им била по вољи, чак су и резолуцију Уједињених нација схватили на свој начин (у чему, нажалост, нису били усамљени). О томе колико су одвајкада истрајни у одбијању свакојаким стварности, Владислав Б. Сотировић објавио је на овом сајту текст ["Албанологија у функцији политике `крви и тла`"](#), у којем је обимно представио како су све Шиптари кроз историју негирали бројне реалности, а неке успели и да потпуно преокрену, наравно у своју корист. А да су и даље намерни да прилагођавају реалност властитим потребама злокобно сведочи текст

["Албанци присвојили и Милоша Обилића"](#)

у данашњој "Политици", о томе како њујоршка издавачка кућа "Палгрејв Макмилан" ускоро објављује књигу "Битка за Косово 1389: албански мит", ауторке Ане Ди Лељо. Судећи по изводима из књиге, Ана Ди Лељо буквално отима комплетан косовски мит из српске баштине и премешта га у ширу балканску и ужу албанску. Чак је и Муратов убица Милош Обилић представљен као албански витез Милош Копилик!

Чудно је то како се почетком 21. века један народ напреже да прихвати актуелну "реалност", а територије му, уз помоћ најмоћнијих држава света, отима народ који мења чак и реалност с краја 14. столећа.

У вези са Милошем Обилићем и Аном Ди Лељо, међутим, постоји једна друга реалност: на текст у "Политици" коментар је послало преко 200 посетилаца сајта (у овом тренутку, али пристижу и даље, коначан број сигурно ће бити и већи). Поред огорчености, велики број коментара изражава и захтев српским властима да под хитно реагују и стопирају излазак ове књиге у јавност, јер то је, ма колико једна књига деловала као безначајна појава, ипак напад на српску историју и културу, самим тим и државу. Ако су локални избори у Земуну, Вождовцу и Косјерићу схваћени као реалност која одсликава расположење бирачког тела у целој Србији, онда би и овакав одзив посетилаца "Политикиног" сајта ваљало схватити као реалност која одсликава расположење грађана Србије према бруталној ревизији историје од стране Албанаца, Американаца, Енглеза и других народа.

Уколико уваже ову реалност и послушају захтеве својих грађана да се одговори на опасну провокацију Ане Ди Лељо, државни органи покажаће политичку мудрост. А мудрост нам је, у овом историјском тренутку, далеко потребнија од "реалности".

[1] http://www.danas.rs/vesti/politika/beograd_ne_treba_da_kaznjava_zemlje_koje_su_priznale_kosovo.56.html?news_id=164346